

Karel Halml – scénář finální nahrávky

Jingl

Vypravěč – úvod:

- Pan Karel Halml se narodil 1. března 1937 v Malém Boru nedaleko Horažďovic. Jeho první roky života byly ovlivněny válečnými událostmi, které se v mnoha podobách promítaly i do jeho školního docházky. Dodnes má v živé paměti své hrůzné uvítání při nástupu do obecné školy.

Pamětník:

- To uvítání ve škole, vám řeknu, nebylo příjemný, protože bylo za války. Když zazvonilo, tak přišel pan řídící, požádal nás, abychom vstali. On si taky stoup před tabuli. Vstali jsme, zved pravou ruku (to byl německej pozdrav), zazpíval německou hymnu a řek nám: „Od této doby budete pravidelně každý den se takhle zdravít a takhle budeme zpívat.“

Vypravěč:

- Poměry nejen v Evropě se nadobro změnilo roku 1945. Jak všichni velmi dobře víme z hodin dějepisu, východní část Československa byla osvobozena Rudou armádou, zatímco do západní části naší vlasti dorazila vojska americká. Při pohledu na veškerou tu techniku se tajil dech nejen dětem.

Pamětník:

- Pro mě jako osmiletýho kluka to byla velká událost. Tolik aut, když jsi viděl, motorcky mez tím. A z čeho šel i strach, to byly hlavně ty tanky. Z toho šel skutečně strach.

Vypravěč:

- Radost z osvobození ale netrvala dlouho a do života Čechoslováků se pozvolna začaly vkrádat socialistické ideje. Katolické vyznání, neplnění stanoveného plánu, názory odlišné od hlavního proudu – to vše se mohlo stát záminkou pro ztížení života. Svě si vytrpěl i pan Halml, kterému ředitel na konci 9. třídy nevydal závěrečné vysvědčení.

Pamětník:

- Já jsem mu na to ošklivýho řek, i když to ode mě nebylo hezký jako od žáka říct řediteli něco sprostýho, ale mně to bylo tak líto a trapný, že já jsem nedostal vysvědčení. Tak jsem mu povídal: „Soudruhu, strč si to vysvědčení někam. Ty mi ho jednou pošleš, vzpomeň si na to!“

Vypravěč:

- Žádné odvolání nebylo možné, a tak se pan Halml musel s celou situací smířit. Nějaký čas pracoval načerno, ale protože tím ohrožoval své zaměstnavatele, rozhodl se odejít

z domova. Na nádraží plný smutku nastoupil do prvního vlaku, který tudy projížděl. V něm ale naštěstí seděla paní Kubatová, která měla srdce na pravém místě.

Pamětník:

- Tak ona se ptala, co je mi. Tak jsem jí to všechno tak nějak říkal a ona povídá: No a co teď budete dělat, kam půjdete? Víte co, až dojedeme na Hlubokou, vystoupíte se mnou a půjdete k nám. A to se taky stalo. Já jsem tam dělal kočího, jezdil jsem s koňma, prostě co bylo třeba – práce na poli.

Vypravěč:

- I díky paní Kubatové se pan Halml nakonec dostal ke svému závěrečnému vysvědčení a vyučil se elektromechanikem v Plzni. Mezi jeho největší životní vášně patřili hasiči, kterým byl věrný po celý svůj život.

Pamětník:

- Já jsem se stal malým hasičem ve 12 letech. Když jsem přišel z vojny, tak jsem tam začal dělat předsedu hasičů. Zásahy byly všelijaký, menší větší, nebezpečný i životu nebezpečný.

Vypravěč – závěr:

- Na přelomu milénia odešel pan Halml do důchodu. I v pozeňnaném věku 85 let se ale snaží vést aktivní život. Vedle oddanosti hasičům se podílel na vzniku několika publikací a také je pravidelným přispěvatelem do místního periodika s názvem Obzor.
- Děkujeme pamětníkovi za odvyprávěný příběh a příjemné setkání, při kterém jsme mohli probrat nejednu dechberoucí událost z jeho života. Slova pana Halmla, která nám na závěr našeho natáčení vzkázal, budeme mít napořád v paměti.

Pamětník – závěr:

- Aby se dobře uplatnili v životě, aby žili v klidu a míru, aby je nepotkalo to, co potkalo nás. Aby byl mír na celém světě, aby se nám dobře žilo, abyste byli spokojení, aby se vám líbilo v Horažďovicích. Já jsem takovej patriot horažďovickej (smích ponechat).